

CADA NÚMERO
2 CUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
BIBLIOTECA ILUSTRADA
50, Ronda de Sant Antoni, 50
BARCELONA

LO NUNCI

FARA, AL MENOS, UNA CRIDA CADA SEMANA

NÚMERO ATRASSAT
4 CUARTOS

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, portat á do-
micili, trimestre. . . . 6 rs.
Fora de Barcelona. . . . 8 »
Cuba y Puerto-Rico. . . 16 »
Extranjer. 20 »

LO CUARTO FÖSCH.

En una d' aquelles horas de melancolia ó de cor-agrò que á cada punt s' apoderan de tot barceloní sensible, y més á més si aquest barceloní ha tingut la vituperable idea de ferse periodista, me vá venir al magi un pensament que 'ls lo vull manifestar, perquè cuan un homa' está etzup y de mal humor, la seva tendencia caritativa y generosa es sempre veurer si pot encomanar als altres lo malestar qu' á n' ell lo domina.

En todas las casas,—vaig pensar,—hi há un cuarto fösch que serveix pels mals endressos ó per tenirhi la cenalla de la roba per la bugadera, que té al mateix temps un us subsidiari si á la casa hi ha criaturas; es á dir, qu' es lo lloch hont s' hi tanca la brivella cuan fa rarezas, servint de gran amassada qu' acalla plors y rebequeries, las terribles paraulas, que tots havém sentit en los dias de la dolça infantesa:—Mira, que 't tancaré al cuarto fösch!

Donchs á Espanya, que re 'ns hi falta de lo que tenim, hi há una ciutat, qu' es Barcelona, y dispensa la expressió, que tai y com nos l' han posada y arreglada ara últimament, pot ben dirse qu' es lo cuarto fösch del Regne, de mode que si aixó dura, ja veurán com arribarém á sentir, aixís qu' algun espanyol no fassi bondat, que tot sovint hi són, las paraulas ab que per las casas se espanta á las criaturas:—Mira, que t' faig

anar al cuarto fösch!—que voldrá dir en lo llenguatge oficial:—Mira, que t' envío á passar una tongada á Barcelona!

Ja veurán com la comparansa,—mal m' está 'l dirho,—resulta ben exacte y atinada.

Pel cantó de la fosquedat, me sembla que tothom la tindrà prou vista, y dich vista porque jo sò del taranná que la fosquedat també s' véu. Fa cinquanta y tants dias que la ciutat está á las foscas; cinquanta y tants dias que lo mateix es pondrers' lo sol, que, com si aquest astre fós la Maria sola del divendres Sant, aixís qu' ell s' apaga comensa á Barcelona la cerimonia de las tenebras. Ja tenim, donchs, lo primer terme de la semblansa; ja tenim lo cuarto fösch com una gola de llop, sense que hi penetre ni un sol raig de llum espiritual ó de gracia, y aixó que Gracia es tant aprop, y tenen claror, y l' Ajuntament no s' ha posat á la clepsa cobrar cap contribució gasosa.

Que 'l tal cuarto fösch serveixi per tenirhi 'ls mals endressos, crech que tampoch m' ho negarán, porque en nom de Déu si no 'l tenim ple de trastos vells, ni may. S' hi trova aquí cada intel·ligencia rovellada, cada celebritat que li falta una cama y cada pane de la patria desemeulat, que cap drapaire d' enlloch més del mon, n' arribaria á donar lo que 'n dona d' unas frontissas vellas, ó d' una cadira coixa, ó d' una taula desencuadernada. Y per lo que toca al cantó de tenirhi la cenalla de la roba bruta,

no han de fer més que volguerne fer bogada, y si 'n tenen prou per sabó, ab lo que 'ls queda després de pagar lo sello d' aquí, y lo sello d' allá, y 'ls consumas, y la ódula, y tot lo altre, jo 'm comprometo á perdre tot lo que 'm quedi després de fet lo balans de las multas que 'm toqui pagar d' aquí á que s' encenguin los llums dels aparadors y de las botigas.

Y no es soisament, que lo cuarto siga fösch, y plé de mals endressos y obstruït per una montanya de roba per la bogadera, sino qu' ademés lo cuarto es un verdader lloch de terror, porque hi ha ratas. Hi ha unas ratas que roban rellotjes, unas altres que fan l' alheja, unas altres que jugan al monte y á la ruleta, y altres y altres per tal estil, qu' á nel' pobret que s' trova tancat en lo cuarto fösch se 'l ouidan á menjar de viu en viu.

No us vull parlar de las moltes més plagas que fan semblar la ciutat dels Comptes que no s' pagan, al cuarto fösch de la mèva comparansa, porque si us deya qu' á més de tot lo dit s' hi pateix set, y s' hi pateix gana, y s' hi pega cada ensopagada que 'ls peus s' esclafan, é hi corre cada tramvia y cada cotxe que no se sab per hont girarse, y s' viu baix lo patrocini d' uns senyors ab banda que no s' bellugan que no s' espihin, y altres mil plagas d' Egipte que aquí están dormint, us posariau á cridar, que dich mentida, qu' aixó no es un cuarto fösch, sino una masmorra d' aque-

llas qu' hi havia temps enderrera al Hospi-
ci y que 'n deyan á cá 'n Matamoros.

¡Ay, sí, senyors, sí! Vostés no se 'n ha-
vian adonat; estém tancats al cuarto fòsch,
y aixís apendré a no fer més raresas y en-
tremaliaduras; estém al cuarto fòsch, rode-
jats de tots los pahorrosos objectes que 'ls he
citats, y amenassats per un altre que no 'ls
he volgut dir fins ara, perque acabin la lec-
tura d' aquest articlet fent un xiscle ben
recargolat.

¿No ho saben? Al cuarto fòsch hi ha un
papo que 's menja las criaturas y 'ls diaris.

¡Jesus, Maria y Joseph! No parlém de
aquest papo, fassin lo xisclet que 'ls he dit
y mudém de conversa, perque jo ja tinch
tota la pell de gallina.

N. CLARET Y FRANC.

CANSÓ.

(Pera cantar-se ab la tonada de LO CASSADOR.)

TONADA.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

Una matinada fresca,
me 'n vaig aná á passejar;
no trovo Bomba ninguna
pera poderla comprar,
ni cap Nenci, ni Campana,
ni qui los gesi cridar.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

Busco per tota la Rambla,
no hi veig xicot per cridar,
sino uns homes qu' agafavan
ab un sabre al seu estat.
—¡Ay, polissó, policia,
deixeu-me un Nunci trovar!

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

Ja 'n veig xicots que corrian;
¡válgame! Déu, lo que serà!
Ja m' ofereixen LO NUNCI
parlant baixet y molt baix.
Los polissonts, policia,
ja me 'ls hi corren detrás.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

—Deixeu está á l' infantesa,
qu' al últim no us fa cap mal.
—Demanéuho á nel' meu amo,
qu' es lo qui l' ordre 'us ha dat.
—Digueume qui es lo vostre amo.
—Ja 'n sentiréu á parlar.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

—Ja us escriurá una carteta,
de quant teniu de pagar.
—¡Ay, multa, multa, multeta,
ja m' sembla que sento 'l crac!
—No us espanteu, lo bon home,
que ja fareu per pagar.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

De tanta diaris que 's venen,
Los Nuncis s' han acabat.
¡Ay gracias, gracias, mil gracias,
no li podrém may pagar!
Digali qu' es un gran home,
digali que s' ha tallat.

Digali, digali, digali,
digali que cuan se 'n vá.

JOAN ROSÉS.

TEATROS.

Consuelo, comedia en tres actes, de D. Adelardo Lopez
de Ayala.

Ja fa un quant temps que tinch tantas ganas de
parlar mal del senyor Ayala, autor de comedias y de

manifestos, qu' ara que 'm vaga y tinch una ocasió
en que estich segur que per mal que 'n digui, ningú
'm reperia, me sento mitx tentat d' aprofitarla; pero
no só home per encegarme, ni per fer una injusticia,
y posantme sobre mi ab tot y que só de pedra macia-
sa y faig unas cuantas arrobas, deixo correr l' intent,
y m' contento ab lamentarme de que justament en l'
únich asunto que m' es permés ocupar-me del ex-
ministro d' Ultramar, hagi de ser per alabar-lo y que
sols me pugui ficar ab ell en lo terreno literari qu' es
en lo qu' es bó.

¡Paciencia! ¡Alabat siga Déu! Y parlém de *Consuelo*,
última producció del celebrat y literariament respec-
table autor de *El tanto por ciento* y *El tejado de vidrio*.

Cuan jo he dit alguna vezada, que si 'l malograt
poeta Camprodon hagués tingut una fantasía méns
esbolada y hagués meditat lo que escribia, hauria
sigut un poeta de gran estima, no ha faltat qui 'm
contradiu. Donchs, véginne ara una demostració.
Ara lo senyor Ayala, un poeta de pes y d' enten-
tament, d' exquisit gust y dotat de las més escullidas
prendas literarias, ha escrit en realista lo que 'n
Camprodon escrigué en romántich, y tothom li ala-
ba, y tothom reconeix la importancia literaria, filo-
sòfica y social del intent desatollat en sa producció.
Una dona qu' elvida al escullit del seu cor, per en-
tregar sa má á un altre home que 'la sedueix ab lo
brill de la riqueza y del luxo; véus aquí á *Consuelo*
y véus aquí á la *Lola de Flor de un día*; un amant bur-
lat en sas esperansas, desencantat en lo plé de sas
ilusions, caigut en lo dolor y exercint son dret de ti-
rarho en cara de la que 'n fou la causa; véus aquí 'l
Fernando de l' Ayala, y véus aquí 'l *Diego* de 'n Cam-
prodon; un marit fret, ja desencantat de la dona que
pregué á un altre, cástich animat de la ingratitud
d' aquella; véus aquí 'l *Ricardo* que veyem ara, y 'l
marqués de *Montero* que váu veurer ahí. Lo senyor
Ayala, en tots aquestos anys qu' ha estat treballant
en sa *Consuelo*, s' ha pensat que s' inspirava, y era
que, sense adonarsen', no més recordava.

Aixó no es cap cárrech, sobre tot ara que 'l talent
acreditat é indubtable del senyor Ayala, no permet
atribuir al fet altre caràcter que 'l de casual coinci-
dencia. Méns ho pot ser, considerant la forma ente-
rament propia y original com lo pensament se desar-
rolla, y las galas de pur y exquisit gust ab que la
nova comedia se 'ns presenta adornada.

Perque no se 'm digui que contradich l' anunci de
justos elogis qu' he fet al principi d' aquest escrit, y
per no donar á costa meua, l' espectacle, que sempre
m' ha semblat ridícul, de que un escriptor et se las
pegui de mestre criticant l' obra d' una eminencia
literaria; per aixó, dich, no vull parlar d' alguns de-
fectes capitals de l' obra, qu' á mi m' ho semblan y
que pot ser no ho sen, tals com lo caràcter de la pro-
tagonista, resoltament presentat en lo primer acte
com lo d' una dona sense cor, y ja enamorada fins als
gelos en lo segon acte del home rich á qui s' ha ve-
nut; ni d' aquella mare predicadora, qu' en una obra
de l' Ayala no ho té de ser, perque es una vulgaritat;
ni de la cita que *Consuelo* fa veurer que dona al seu
antic amant, á ciencia del marit y sense qu' aquest
tingui res que dirhi. Aquestas y altrás cosas, cas de
ser verdaders defectes y no preocupació meua, resul-
tan plenament compensadas per una versificació com
de qui l' ha feta, unas escenas interessants y conmo-
vedoras, una sobrietat clàssica, un Fernando magis-
tralment pintat, uns incidents fills del més agut in-
geni, un monòlech en lo segon acte, reflectació de
un clarísim coneixement del mon y del home, y un
tercer acte brillant y arrebatador, acabat en un desen-
llás elocuent y exemplar.

Consuelo, procedint al *Tejado de vidrio* y al *Tanto por
ciento*, no hauria donat á son autor lo títol de *modern
Calderon* que li conquistaren aquestos, pero si 'ns hau-
ria fet pressentir que algun dia l' havia de guanyar.

Lo desempenyo de la obra, honra al senyor Calvo,
perque s' hi véu la fé artistica y la conciencia ab que
ha sigut tractada. Individualment s' hi podria trovar
bastant que dir, pero deixant la censura en la cual
may aném segurs, per l' aplauso que 'ns complau
molt més, lo dedicarém en primer lloch al senyor
Calvo (D. Rafael), que fa un primer y tercer acte aca-
bats, després á la senyora Mallí que fa laudables es-
forços pera vencer las dificultats de son paper de pro-
tagonista, y finalment á tots los actors que als ante-
riors acompanyan.

LO VELL DE LA FONT.

VUYTS Y NOUS.

Ja saben que 'ls cassadors tenen fama de
contar mentidas. L' altre dia, un esplicava
la següent:

—La semana passada, m' estava jo cas-
sant per la montanya de la Salut, y aca-
bava de fer aquell cop que tot lo Plá del
Llobregat ne vá anar plé, qu' ab dos tiros
vaig matar set dotzenas de perdius, dugas
d' alosas y un gos qu' en aquell moment
feya un salt per passar una verdissa. Me
disposava á recullir tot aquell bè de Déu de
cassa que tenia estesa, cuan te 'm veig ve-
nir una llebra, que sense dir cap mentida
era grossa com un gos de aquells que sur-
ten á la comedia del *Monte de San Bernar-
do*. Jo que vaig per tirarli y m' adono que
no tenia la escopeta carregada; vaig per
carregarla y 'm trovo sense paper per taco.
No m' apuro, trech una carla que duya d'
un conegut que 'm dava las gracias de
trenta cunills que li havia regalat, cassats
tots en mitxa hora, la poso per taco y ¡pam!
Pero ¡vés, quin impensat! Lo lacre ab que
la carta havia estat tancada, se vá fondrer
ab l' escalfor del tiro, ne vá una gota al
front de la llebra, aquesta fuig, topa de cap
ab una altra llebra que venia y 's quedan
totas dugas enganxadas. De modo qu' en
compte d' una llebra, ne vaig agafar dugas.
Jo no m' ho vaig créurer.

¿Y vostés?

Una viuda, que no havia fet en sa vida
més que barallarse ab son difunt, feya la
postura de plorar y desconsolar-se, per lo
dir de la gent.

—¡Vaja, vaja!—li deya una coneguda.—
Prénguisho ab una mica més de resigna-
ció, perque sino s' en anirá á fer compa-
nyia al seu marit.

—¡Aixó no!—respongué ella vivament, y
aixugantse lo plor se girá á la amiga,
dientli:—Miri, ja 'm quedo.

Un soldat s' estava vestint, al toch de
diana, y 's posava una mitxa al revés.

—¿Y ara?—li digué un company.—¿Com
es que no 't posas la mitxa del dret?

—¡Oh!—contestá ell, tot formal.—Per-
que del altra banda es foradada.

Lo mosso d' un escriptori tenia ordre de
tirar cada vespre al corréu, las cartas que
trovés sobre 'l despatx del principal. Un
dia, entre las demés n' hi trová dugas que
tenian lo sobre en blanch, pero per có tam-
bé las tirá al busson.

—¿Qué vau fer, trós de quóniam?—li di-
gué son amo l' endemá.—¿No vau veurer
qu' hi faltava l' adressa?

—Ja ho vaig veurer,—contestá.—Pero
vaig pensarme que era perque li convenia
que no se sapigués á qui escribia.

Un senyor, gran aficionat á las matemá-
ticas sublimes, vivia tant distret, qu' una
vegada li succehí lo cas següent:

Al surtir de casa seva, á fi de que 'ls al-
tres sabis que l' anavan á veurer no 's mo-
lestessen trucant y esperant, deixá engan-
xat á la porta un lletreret que deya: *No sòch
á casa*.

A la tarde, al tornar al seu pis, anava á
ficar la clau al pany, cuan li topá la vista
ab lo lletreret, y ell tot sério, se torná la

A bentsé moqut gran Ventada en moté d'una Escoc, tres o quatre dissaptes
 Seguints del Mes de may lo Nunci rebe gran expant, lo cual vegent
 en perill sa vida, invoca la intercessio de Snt. Francisco de Sales
 patro dels diaris, ne surti mes millorat ad cual moten ofenseix
 aquest ex-voto.

clau á la butxaca, y se 'n aná escala avall, dient:

—Daré una volta pera fer temps fins que hi sigui.

Un ricatxo qu' havia vist cuadros en los salons dels seus coneguts, n' encarregá un á un pintor de paisatjes, lo cual li feu un magnífich pais, en lo cual hi dominava una iglesia. Lo ricatxo no trová 'l cuadro d'alent, pero 's va queixar de que no hi haguessen figures.

—¿Vén?—vá dir á nel pintor:—m' agradaria que per 'quí s' hi vegessen homes, donas y criaturas...

—Oh! no pot ser,—li replicá l' artista.
 —Tots son á dins de l' iglesia, qu' oheixen missa.

—Bè, donchs; cuan ne surtin, envihim lo cuadro, y li pagaré.

CRIDAS.

Avuy s' ovra 'l Bon Refiro. Jo 'ns hi veurém.
 La festa del barri, convertida de sarrieta en come-

dia, per en Pitarra y representada per la Curriols. I' A bella, en Fontova, en Soler, en Goula, en Fuentes y 'ls demés de la companyia catalana, promet ser cosa d' esqueixars' hi de riurer.

No perdin lo bull, Una noche en Hyde-Park, qu'avuy es cuan s' han de convencer de que la Límda es tant notable ballarina, com diuhen los diaris del estranjer.

Pel que toca á la Teta Gallinaire, jo no penso sino que 'a Camprodon la va escriurer espressament per la Curriols, per estar cert de que tornarem á veurer aquella Teta que vá tenir tanta requesta.

Hasta la vetlla, donchs, y que s' hi diverteixin.

En lo *Bon Retiro* están ensajant: *Los Nerviosos* del senyor Riera, *La casa tranquila*, del senyor Colomer, y *La cúa de palla*, de Pitarra.

Vaja, que no s' adormin. Aquí sí, que 'l senyor Fontova acreditará 'l nom que ja tèn, de director intelligent é infatigable.

Nos han visitat *La voz del litoral*, de Madrid, y *La calavera*, y *El patronato industrial*, de Barcelona. Ben vinguts.

Lo senyor don Antoni Castell de Pons ha tingut l'atenció de dedicarnos un exemplar de la *Cartilla ilustrada de la Viticultura y el arte de elaborar y tratar debidamente los vinos*. Es una obreta que 'ns sembla escrita ab molta consciencia y coneixement de la matèria, y que serà de gran utilitat pels nostres cultivadors y viticultors.

No es mala la ocurrencia del nostre amich senyor Cuspiuera, de publicar una *mazurka*, pera piano, de poca dificultat, pero que 's fassi ben popular, titolada: ¡A oscuras! es dir: ¡A las foscas!

¡Molt bel ja que, segons sembla, lo normal es ja viure sense llum, bõ es que 'ls compositors se dediquin á fer música especial pera ballar entre tenebras.

Augurém, per aqueixa raho, bona venda al editor senyor Haas que es qui ha publicat la obra en qüestió.

L' art, cada dia més important, de la tipografia deurá saludable impuls á la celebració de concursos com lo que ultimament s' ha celebrat en los salons del Foment de la Producció Nacional. Los dos actes del certamen y de la distribució de premis als opositors victoriosos, fóren acompanyats de la solemnitat propie de sa importancia, y favorescuts per numerosa y distingida concurrencia que hè demostrá compendre lo manifest servey que ab tals ocasions rebia un art tan lligat ab lo modern progrés y tant necessari pera sa propagació.

Lo Nunci felicita als iniciadors de tant bona idea, y als premiats en lo certamen.

La Empresa del *Bon Retiro* ha pensat repartir al públich, un prospecte dels espectacles que prepara per la present temporada, escrit ab tanta gracia y sabró llenguatge, que no ha de ser difícil á ningú coneixer la enginyosa ploma que l' ha produït. Desitjant complaure als nostres lectors, hem alcançat de dita Empresa lo permis d' insertarlo, convensuts de que proporcionará un bon rato á tot lo que hi passi 'ls ulls.

Ara, aquí 'l tenen, si son servits.

CRIDA

QUE AB MOTIU D' OBRIRSE LO TEATRO Y JARDINS DEL BON RETIRO LO DIA 1.º DE JUNY DEL PRESENT ANY DE 1878, DIRIGEIX LA EMPRESA AL PÚBLICH DE BARCELONA.

Al demés, si; 'ns hem juntat cinch ó sis espatutxins,

que junts nos hem proposat fer riure, sino de grat, per forsa, als barcelonins.

Lo primer qu' hem fet per có, ha sigut llogá 'l Retiro, que ja 'ls asseguro jo, que no hi ha cap lloch mes bó per riure y fé 'l tiro-llo.

Es ample, es ben ventejat, y si un vol está á las foscas, a n' al jardí, retirat, en cad' arbre ja tèn un criat que li esta ventant las moscas.

Si á més porta alguna mira y vol tenir reunió, se endú allá hont vol la cadira, y, si fan funció, la mira com qui veu la professó.

Tot aixó qu' hem dit fins ara, es tocant á n' el local; ara 'ns falta parlar encara, perque hi fassin bona cara, de la part mes principal.

Comensem; la companyia ja veuen que es de lo bó. Té á n' en Fontova per gula, y fa ja un mes que estudia. Ja tenim, donchs, ab aixó, qu' en Fontova tot ho adoba, qu' en Solé tot ho fa bé, que la Curriols está tova perque 'l públich tot li aprova, y que la Abella també.

A n' en Goula, y á n' en Fuentes, y á n' en Bertran, y en Pinós, ja 'ls coneixen sense lentes; y fan veils, y tipos, y entes, sempre de modó gracios.

En Valls, la Valverde y altres, son tant bons per se al Retiro, que... En fi, ja ho direu vosaltres, perque... ja ho veig, á nosaltres no 'ns esta gaire be 'l dirho.

Tota aquesta Companyia posara obras dels autors de mes gran fama á n' el dia; res de trist, tot alegria, ¡y vinga broma, senyors!

Ab tal objecte l' Ubach, nos escriu un pas de riure; en Kiera, que deu li pach, també dura papé al sach, y eu Feliu ja 's posa á escriure.

Si alguna cosa 's fa vella, sera alló mes escullit. LO PUNT, LOS DRAGONS, L' ESQUELLA; fora aixó, vianda novella se us dará per un seguit.

Despres, com qu' aquet Pitarra, diuen que d' aixó 'n sab tant cuan vol ferho y s' hi encaparra, y te lira y te guitarra y 's lloga per tant ó quant.

Nosaltres, que barriném,

li hem dat l' encarrech de escriure molts dels passos que farém, que ja ós dich, no 'ns trencarém, nos afegirém de riure.

Per tenir bons directors, la Empresa está dispendiosa, y 'ls fem saber, senyors, que 'l dels emb'anquinadors es en Soler y Rovirosa. En Fontova 'l de fer riure. En Coppini 'l de ballar y en Navarro 'l de fé escriure las solfas pò 'ls qu' han de viure de l' arquet y de sonar.

En quant á la baylarina... ja ho deuen haber llegit; es una noya fadrina que cuan balla desatina al home mes aixetit. Que va á Londres, duya 'l Diari, á remenar las faldillas, y no més perque ha d' anarhi, los inglesos, de pensarhi ja se estufan las patillas.

Es lo que 's diu cosa bona, y quant ella se estarrufa ballant una bona estona, mes aviat que no una dona creureu veure una baldufa.

De lo que corre á n' al dia lo baylari es lo milló, y, sino que 's punxaria, fins diu ell que ballaria á la punta de un punxó.

En quant á las baylarinas ja veureu lo qu' havem triat: són guapas, grassonas, finas, y la major part fadrinas, per si algú hi vol pendre estat.

Las més menjan macarrons, totas acaban en *ini...* ab aixó, deixeu de rabons, si voleu riure á trompons preneu un bon determini.

Veureu LA QUA DE PALLA, LO DONA D' AICA, 'LS DRAGONS, LOS NERVIOSOS, gent que balla, y un grapat de farfatailla y comedias y funcions.

Lo preu ja haveu vist que es tal, que mes baix no pòt donarse; per dos hi falta mitj ral; es á dir, que no mes val mitj ral mes que l' afeytarse.

Avant, donchs; llegiu cartells y prospectes y programas, entereus dels preus per ells, y aboneus, si sou gats veils, reposant d' ópera y dramas.

Us ho dihem perque voldriam no haver de t'ní 'ls apuros de pagar si acás perdiam, y... us som franchs, desitjariam arreplegá uas quants mils duros.

MAL-DE-CAPS PE 'LS QUE NO 'N TENEN.

Soluciones als mal-de-caps del número passat:

Xarada: *Bayoneta*.

Geografia catalana: *Casavells*.

Las criaturas abandonadas.

¡Ahont es lo papá?

SEMBLANSA GEOGRÁFICA.

No era rey, y de rey feya, y 'l rey era mon vassall, y la reyna més avall de vassalla per mi queya. Mon company fôu la marruixa, y eclesiástich mon vestit, ab catalans flu partit,

Los vells calaveras.

¡Ahont es la perseguida?

y 'ls tingui paraula fluixa.

XARADA.

No menja, qui 's trova prima, ni hi ha re, que no sia 'l tot, ni hi ha un home ben segona. Ja estich llest. Pensa, minyo.

Las soluciones se donarán en el número vinent.

Geografia catalana.

¡Quin poble som?

Editor, JOAQUIM VINARDELL

Imprenta de J. Aleu y Fugarull, Tallers, 30.